

Külwanud egga istutanud, ei kerwadise
Külma eest warjand, egga poua aial fast-
nud. Ellik kas masikad, jöhwikad ja poh-
lad sinno kaswatud? Polle sul muud wae-
wa nende kallat, kui et kät wäljasirrutad,
ja neid maast noppid! Ehk millal sinna
olled jooksa ja rawwandusse rohto, raud-
reia rohhud, ubbalehhed, woililled, nassi-
nined ja werrerohhud külwanud, istuta-
nud ja harrinud? Ommeti teab ennamiiste
igaamees, et need ja mitto teisi weel ühhed
kallid arstimisse rohhud on, innimestele ja
lojustele. Ehk kas olled jo kōdmnid kül-
wanud? Ommeti armastad neid ommas
lemes, ning saad ka monne hea kōppika,
kui neid forjad ja liima müüd! Ehk kas
karrikakrad, koerputked, maddarad ja pun-
ned, mis moistlik perrenaene auustab, sest
et ta nendega woib riet ja lõnga wärwida,
kas need sinno harrimist ja holitsemist oot-
wad? Agga üks ainus alwakspetud roh-
hoke, mis omma rammoga sinno, so lapse
ehk so lojussegi hawa parrandab, ehk so

wallo seest ärrawõttab, ehk sind surma suust
peästab: kül se ifka sedda waewa ammogi-
tasub, mis umbrohhud, olgo neid ehk
mitto tuhhat, sulle tewad!

On ka neid, mis sa umbrohhuks ja kah-
joteggewaks laidad, agga mis moistlik in-
nimenne, kes õypind igga asja rammis är-
rakatsuma, heaks Jummalä anniks kōidab.
Nenda raudnõgges kül mitme melest alw;
agga keda tedda kerwade, kui wast hak-
kab tärkama, siis kōibab sulle ennesele süa;
raiu peneks, segga wähhä jahho hulka, ja
anna hannepogadele; ehk kuiwata kui heina
ja sõda tehmale ja lambale; siis liinokes-
sed ja lojuksed silmnähtawalt kōssuwad.
Nõggese kiust monni rahwas ka lõnga ja
riet walmistab; jurega woid ka kollast
wärwida. Kas siis nõgges ifka weel tühhi
põlgtaw umbrohhi? — Harraka-ladwad
põllomehhele odra hulgas pahhandusseks,
ja tudder holelikko perrenaese waew. Agga
tudra Saksamaal monnes kōhtas öiete me-